

Arrest

nr. 44 126 van 28 mei 2010
in de zaak RvV 47 772 IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 23/05/2002 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U haalde hierbij aan dat u in december 2001 samen met uw vriend R.(...) A.(...) op straat was aangevallen door dronken Russische militairen. Sindsdien werd u gevisieerd door de autoriteiten. Op 01/03/2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen aangaande deze aanvraag een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze weigering werd op 13/03/2006 bevestigd door de Vaste beroepscommissie. U diende hierna nog een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad van State dewelke werd verworpen. Vervolgens diende u een aanvraag tot regularisatie in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook deze aanvraag werd afgewezen.

Op 13/08/2008 werd u door de politie gearresteerd toen u zich in de stad Brussel wou inschrijven op basis van een gestolen Litouws paspoort. Sindsdien verblijft u in het gesloten opvangcentrum van Merksplas.

Om een repatriëring te voorkomen diende u op 12/12/2008 een tweede asielaanvraag in. Ter staving van deze aanvraag verklaarde u dat u uit contact met uw ouders vernomen heeft dat u nog steeds gezocht wordt. Zo vinden er nog huiszoekingen plaats en komen er nog convocaties toe op uw voormalige adres, zijnde uw ouderlijke woning. U bracht een kopie van een convocatie (dd.04/08/2008) aan die uw ouders per fax hadden verzonden. U verklaarde daarvoor nog twee andere convocaties te hebben ontvangen; over deze convocaties beschikt u momenteel niet. Na uw arrestatie in Brussel bracht een vriend uw documenten over naar Merksplas. Deze convocaties bevonden zich er niet bij. Hetzelfde geldt voor een artikel dat u op internet had gevonden en dat stelde dat uw vriend A.(...) R.(...) vermoord is. Daarnaast wees u op het verzoekschrift dat uw advocaat heeft gericht aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin de eerdere poging tot uw repatriëring aangevochten wordt. U verklaarde tot slot dat u psychische problemen kent en dat u hiervoor in het verleden bijstand heeft ontvangen. U legde een brief van het Centrum Algemeen Welzijnswerk regio Leuven (dd 14/09/2007) en van de vzw Ulysse (dd. 20/11/2007) voor om deze bijstand te bevestigen. Uw raadsman legde eveneens een stukkenbundel neer met daarin: een rapport van het Franse OFPHRA van 2007, een uittreksel uit het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, een schrijven van Vluchtelingenwerk Vlaanderen d.d. 3 juli 2008, een mensenrechtenrapport van Memorial en een document over R.(...) K.(...)."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden opgemerkt dat reeds tijdens uw eerste asielprocedure een dergelijke beoordeling werd gemaakt.

Er werd destijds meer bepaald gesteld dat er vanwege ernstige tegenstrijdigheden geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas (CGVS beslissing 01/03/2005).

Aangezien u ook heden de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan weerleggen (CGVS p.6-7) blijft deze eerdere beoordeling overeind.

De Vaste Beroepscommissie besliste daarbij bovendien dat de vier convocaties die u toentertijd aanbracht "niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen" (beslissing VBC 20/02/2006).

Aldus dient soortgelijk geoordeeld te worden over de convocatie die u nu, ter staving van uw tweede asielaanvraag, voorlegt. Over de twee convocaties die u eerder zou ontvangen hebben maar waarvan u nooit een afschrift heeft voorgelegd, dient daarbij gesteld te worden dat u niet met zekerheid kon aangeven uit welk jaar deze convocaties dateren en van welke instantie zij zouden uitgaan (CGVS p.4). Het internetartikel dat u gevonden zou hebben en dat over uw vriend handelt kon u evenmin voorleggen. U kon daarbij de internetsite waarop het artikel zou staan niet met zekerheid geven. Daarnaast bleek uit uw verklaringen dat het artikel hoogstwaarschijnlijk dateert van 2002, het jaar waarin uw vriend vermoord zou zijn.

De vraag werd u dan ook gesteld waarom u het artikel niet eerder aanbracht. U gaf hierop te kennen dat u het artikel pas vorig jaar op internet vond aangezien u eerder geen interesse had betoond in het lot van uw vriend en aldus geen opzoeken had verricht (CGVS p.5-6).

Aangezien uit uw relaas blijkt dat deze vriend, A.(...) R.(...), dezelfde problemen zou hebben gekend als u is dit een redenering die moeilijk te volgen is. Daarbij kan verwacht worden dat u reeds tijdens uw eerste asielpcedure alle mogelijke informatie aanbracht om uw aanvraag te staven.

U verklaarde in het kader van deze tweede asielaanvraag verder dat u via uw ouders had vernomen dat er nog huiszoekingen plaatsvonden (DVZ punt 36).

Wat dit gegeven betreft dient gesteld te worden dat aangezien uw asielaanvraag als ongelofwaardig wordt beschouwd ook dit element ongelofwaardig is.

U haalde verder aan dat uw advocaat in uw naam een verzoekschrift heeft gericht aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Uit een kopie hiervan blijkt dat een poging tot uw repatriëring, na afsluiting van uw eerste asielaanvraag, aangevochten wordt als zijnde in strijd met artikels 3, 5§2, 13 EVRM. Wat dit verzoekschrift betreft dient gesteld te worden dat op basis van meerdere elementen, opgetekend zowel tijdens uw eerste asielpcedure als heden, geconcludeerd werd en wordt dat uw vluchtmotief bedrieglijk is. Het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Het toont louter aan dat een procedure bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geïnitieerd werd, zonder dat er gegrondheid ervan is bevestigd.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De rapporten die door uw advocaat werden neergelegd en die handelen over de situatie in de Noordelijke Kaukasus (alook de rapporten waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift d.d. 23 februari 2009 tegen de intussen ingetrokken beslissing) zijn niet bij machte bovengenoemde informatie te ontkrachten. Ook de verwijzing naar statistieken van de Franse asielinstantie en naar arresten van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen doen aan bovenstaande motieven geen afbreuk, aangezien iedere asielaanvraag op haar eigen merites dient te worden beoordeeld, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier.

U beweerde tot slot zowel in het verleden als heden psychische problemen te hebben gekend.

U bracht ter staving twee brieven, de een van de vzw Ulysse en de andere van het Centrum Algemeen Welzijnswerk regio Leuven, daterend uit 2007 aan. Er dient hierover vastgesteld te worden dat geen van beide een medisch attest betreft. De brief van de vzw Ulysse verwijst daarbij niet naar psychotherapeutische begeleiding maar spreekt enkel van een luisterend oor, hetgeen ook door u zelf werd bevestigd (CGVS p.7). Ook de brief van het Centrum Algemeen Welzijnswerk regio Leuven maakt geen melding van een behandeling. Aldus dient gesteld te worden dat ondanks het feit wij begrip kunnen opbrengen voor de moeilijkheden die u in het verleden ervoer en momenteel ervaart, deze echter niet van dien aard zijn dat zij de beslissing fundamenteel beïnvloeden.

Aldus moet op basis van dit alles geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de status van vluchteling te erkennen en weigert hem ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 21 november 2009 de behandeling van zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat hij "stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers". Hij staft zijn bewering

met informatie afkomstig van de website www.senate.be, en meent dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoeker kan bijaldien niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke juridictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker somt in zijn verzoekschrift 21 november 2009 een hele reeks rechtsregels op waarvan hij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

In zoverre verzoeker niet voldoende duidelijk en niet precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van voormelde wet van 15 december 1980 moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan hij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

4.1. Verzoeker laat gelden dat hij niet enkel vanuit zijn "*uitgebreide persoonlijke ervaring*" spreekt, maar dat ook uit "*de hedendaagse situatie*" blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Hij verklaart dat volgens zijn ouders niet alleen Russen, maar ook Tsjetsjenen langskomen om hem te zoeken. Hij vervolgt dat "*Het feit dat ik al 5, 6 jaar niet meer in het land ben, maakt voor hen niet veel uit. Ze denken dat ik ergens in de bergen aan het vechten ben*".

Hij merkt op reeds 2 of 3 convocaties te hebben ontvangen en legt nu een faxkopie neer van een "*recente*" convocatie waarin zou staan dat hij zich op 5 augustus 2008 moet aanbieden bij de politie van het district Nadreechnoye in hoedanigheid van verdachte.

Verzoeker stelt niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst uit vrees vermoord te worden en verklaart dat hij op internet gelezen heeft dat één van zijn vrienden vermoord is.

Hij stelt ook nog dat "*Etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten en niet terugkeerden lopen een zeer groot risico op een onmenselijke behandeling*".

Hij verwijst naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en verwijst ook naar een rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA) dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie.

Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing een "*standaardmotivatie*" inhoudt die zelf stelt dat er sprake is van willekeur en hij meent dat "*het is duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen*".

Hij wijst er op dat hij een lijst met actuele rapporten heeft overgemaakt aan de Commissaris-generaal die volgens hem deze rapporten naast zich heeft neergelegd zonder te motiveren waarom.

De in 2008 door Kadyrov beloofde amnestie is, volgens verzoeker *“enkel een facade net als de architectuur in de praktijk is er geen sprake van verbetering (sic)”*. Hij haalt een rapport aan van Pax Christi Vlaanderen dat stelt dat de mensen volledig verlamd zijn van angst en dat zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven.

Verzoeker beweert dat het propiskasysteem voor hem voor ernstige problemen dreigt te zorgen wanneer hij naar Moskou wordt teruggeleid en stelt dat hij geen verblijfstitel kan bekomen die hem zou toelaten op legale wijze gedurende meer dan drie maand in Moskou te verblijven. Of zijn aanvraag tot het bekomen van verblijf om ingewilligd zal worden, is aldus verzoeker *“absoluut onzeker”* en hij verwijst naar rapporten van “Human Rights Watch”.

Verder verwijst hij in zijn verzoekschrift naar een “beschikking in kortgeding” aan waarin volgens verzoeker besloten werd dat het belang van de Commissaris-generaal om een Tsjetsjeen uit Dagestan te repatriëren, niet opweegt tegen het risico dat dit in hoofde van eiser zou teweegbrengen en dat een tijdelijke schorsing van de repatriëring aldus minder schadelijk zal zijn dan een effectieve repatriëring als achteraf ten gronde zou blijken dat deze repatriëring inderdaad als onregelmatig zou worden bevonden. Verzoeker houdt voor dat *“evenwel sluit de nieuwe vreemdelingenwet uit zich te wenden naar burgerlijke rechter”* en dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”*. Hij vervolgt dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweert dat deze richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”*. Verzoeker vraagt om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

4.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielaanvraag als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers beweerdde problemen met de autoriteiten nadat hij en zijn vriend op straat zouden zijn aangevallen door dronken Russische militairen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 1 maart 2005 van de Commissaris-generaal, bevestigd bij beslissing van 20 februari 2006 van de Vaste Beroepscommissie, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen omwille van tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen aangaande de voorgelegde convocaties, meer bepaald de tegenstrijdige chronologie betreffende de convocaties en de inval van de militairen en het feit of bepaalde convocaties al dan niet samen werden betekend. Verder legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af betreffende de personen waarmee hij opgesloten was en betreffende de chronologie van zijn vertrek naar Naltchik.

De Vaste Beroepscommissie bevestigde deze motieven in haar beslissing van 20 februari 2006, en merkte bijkomend op dat verzoeker met zijn verzoekschrift en zijn verklaringen ter zitting zijn feitenrelaas nog meer tegenstrijdig maakte, meer bepaald aangaande het ontvangen van convocaties in relatie tot zijn verblijfplaats.

De Vaste Beroepscommissie beoordeelde deze vaststellingen als "flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen die verhinderen aan het relaas enig geloof te hechten".

Deze vaststellingen zijn juridisch vaststaande motieven waardoor de ongeloofwaardigheid van deze problemen vaststaat.

De bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep is bijgevolg beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Uit de nieuwe elementen komt naar voor dat verzoeker in wezen alsnog de geloofwaardigheid van zijn relaas wenst aan te tonen.

Blijft echter vaststaan dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende wezenlijke elementen van het relaas. Bijgevolg blijft het asielaanvraag ongeloofwaardig.

De enkele opmerking dat verzoekers ouders hem hebben gemeld dat er niet alleen Russen maar ook Tsjetsjenen naar hem komen informeren en dat deze personen huiszoekingen uitvoeren, verandert niets aan het feit dat verzoekers relaas ongeloofwaardig werd bevonden op grond van manifeste tegenstrijdigheden; de beweerdde dood van een vriend evenmin. Hetzelfde geldt wat betreft de huidige convocatie waarnaar verzoeker verwijst, en waaraan de Raad trouwens geen enkel geloof hecht gezien verzoekers voorgaande manifest tegenstrijdige verklaringen aangaande convocaties.

Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de motivering van de Commissaris-generaal een "standaardmotivatie" betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus, met name dat reeds in het kader van de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven, dat de convocatie die verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag voorlegt, niet vermogt een ongeloofwaardig relaas geloofwaardigheid te verlenen en dat ook verzoekers beweringen omtrent huiszoekingen in de ouderlijke woning, blote beweringen zijn.

Elk asielaanvraag dient individueel behandeld te worden, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier. De motieven in de bestreden beslissing zijn duidelijk, concreet en betrokken op de individuele situatie van verzoeker; een verwijzing naar asielaanvraag uit Frankrijk kan daaraan geen afbreuk doen evenmin als een verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

Bij gebrek aan geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten dienden deze niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie, zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Bovendien is bij een ongeloofwaardig relaas verzoekers verwijzing naar het gebrek aan een intern vluchtalternatief bovendien, niet dienend.

De Raad wijst er verder op dat het verzoekschrift, voor zover het betrekking heeft op de gedwongen repatriëring van etnisch Tsjetsjenen door de Belgische autoriteiten, feitelijke grondslag mist, nu de bestreden beslissing geen enkele terugleidingsmaatregel bevat, en ook de Raad slechts op declaratieve wijze oordeelt over het toekennen of het weigeren van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, wanneer aan de criteria die de wet daarvoor voorschrijft is voldaan (artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet). De Raad doet in het kader van dit geding op geen enkele wijze een uitspraak over een eventuele terugleidingsmaatregel.

Waar verzoeker verwijst naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en *“tal van andere Europese landen”*, herhaalt de Raad dat in beginsel elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bovendien benadrukt de Raad dat richtlijn 2004/83/EG (de zogenaamde Kwalificatierichtlijn) minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn. Eventuele verschillen tussen bepaalde lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de Richtlijn vastgelegde minimumnormen. Hoe dan ook toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt ten slotte dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, werd van verzoeker terecht de erkenning van de status van vluchteling zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, geweigerd.

5.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij houdt voor (zie het verzoekschrift, p. 11) dat de Commissaris-generaal zich louter beperkt tot een *“standaardclausule zonder dan verder afdoende de subsidiaire bescherming te controleren”*.

Hij werpt op dat de Subject Related Briefing, toegevoegd bij het administratief dossier, opgesteld werd op basis van publieke informatie maar zelf *“pretendeert echter geen exhaustief beeld of definitief antwoord te geven over de behandelde thema’s en stelt zelf dat het niet uitgesloten is dat achterhaalde onvolledige onnauwkeurige of onjuiste informatie werd gebruikt”*. Hij vervolgt dat *“het is duidelijk gezegd dat niemand die in conflict is met de overheid (=Kadyrov) op bescherming kan rekenen”*.

5.2. Wat betreft de grief van verzoeker omtrent de niet afdoende motivering van de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de informatie van het Commissariaat-generaal, met name "Russische Federatie / Tsjetsjenië" in verband met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, te weerleggen door bij zijn verzoekschrift verschillende lijvige rapporten te voegen, zijnde "Strafgevangene aus Tschetschenien in russischen Gefängnissen Fabrizierte Strafprozesse" (in het Duits), het rapport van "Memorial Human Rights Center" (in het Engels), het rapport "Legal remedies for human rights violations in the North Caucasus" (in het Engels) en het rapport "Ein talentierter Diktator?" (in het Duits), allen niet vertaald naar de proceduretaal.

Uit de voormelde informatie toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad laat prevaleren op de "informatie" door verzoeker bijgebracht, blijkt dat de situatie in de noordelijke Kaukasus zeker niet vrij is van problemen; het ongeloofwaardig relaas van verzoeker laat evenwel niet toe te besluiten tot nood aan bescherming op grond van artikel 48/4 §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980te gronden, deze dient in concreto te worden aangetoond.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Op basis van de informatie die de Commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier en die de Raad laat prevaleren op de "informatie" door verzoeker aangebracht, blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE